

ПРЕЖИВЯВАНИЯ НА АКАША

НАУКАТА И
КОСМИЧЕСКОТО
ИНФОРМАЦИОННО ПОЛЕ

Провокиращи разкрития за вселената
и връзката ни с полето на акаша

ЕРВИН ЛАСЛО

ЕРВИН ЛАСЛО

ПРЕЖИВЯВАНИЯ НА АКАША
Науката и космическото информационно поле

The Akashic Experience: Science and the Cosmic Memory Field
© 2009 by Ervin Laszlo
All rights reserved

© Надежда Розова, превод
© Димитър Стоянов – Димо,
художествено оформление на корицата
© Издателство *ЕРА*, София, 2010
ISBN: 978-954-389-090-3

ЕРВИН ЛАСЛО

**ПРЕЖИВЯВАНИЯ
НА АКАША**

НАУКАТА И
КОСМИЧЕСКОТО
ИНФОРМАЦИОННО ПОЛЕ

ERA

Първа част

**СЪЩНОСТТА
НА ПРЕЖИВЯВАНЕТО**

Завръщане у дома: моето преживяване на акаша, преобразило живота ми

С. Мартес

С. Мартес е авторка и лечителка, помагала на хора в повече от четирийсет държави за близо двайсет години. През 2004 г. тя разработва „терапия на акашовото поле“ (ТАП), интегрален метод за квантово лечение, който помага на хората да установят и после да премахнат отрицателните подсъзнателни модели и убеждения на мисловно, физическо и духовно ниво. Работата е съчетава теория на а-полето (акашовото поле), бихевиористична и интегрална психология, вибрационна медицина и западна наука.

Имала съм щастието да преживея доста удивителни неща. Те формираха живота ми. Направиха ме по-добър човек. Отведоха ме до пределите на съзнанието ми. Помогнаха ми да осъзная, че „там, навън“ има цял нов свят, в който мога да открия много повече, отколкото виждам с просто око.

Явно съм се появила на този свят с ококорени очи. Майка ми разказва, че най-скъпият ѝ спомен е как ме е поела в обятията си в деня, когато съм се родила. Главичката ми била покрита с тъмнокестенява коса и аз съм се взирала в нея с най-големите и най-сините очи, които била виждала. Били големи като палачинки, така казва.

Този мой детски образ ми се струва много показателен за начина, по който съм щяла да възприемам света. Бях любопитно дете, трябваше всичко да разбера. С часове седях в скута на мама и я разпитвах за най-различни неща, а тя търпеливо ми обясняваше света.

Най-ранното ми акашово преживяване се случи, когато бях на около седем години. Явно съм била свръхчувствителна към заобикалящия ме свят. Помня как наблюдавах хората и тутакси узнавах много неща за тях. Мислено виждах неща, преди да се случат. Отначало смятах, че всички хора имат такива усещания, но впоследствие разбрах, че не е така.

Отраснах в градче в Канзас и ходех на католическо училище. Имаше малка катедрала, която посещавах три пъти седмично. Тази катедрала пази много скъпи спомени от духовно естество. Помня, че бягах от училище или от игралната площадка, за да отида на църква сама. Монахините на няколко пъти строго ме мъмреха за тези изчезвания, но аз продължавах да ходя.

Стоях съвсем дребничка пред високия стъклопис на прозореца на катедралата, а слънцето обливаше цялата стена и пода с багрите на дъгата. Сините ми очи се взираха и аз изключвах за всички останали звуци край себе си. Шеметна красота. Благоговеех.

Църквата беше специално място, тихо и просторно. Харесваше ми всичко, което усещах там сама. Влизах тихо и сядах на първия ред. Размишлявах съсредоточено за Бог и за ангелите. Задавах на Господ въпроси за смисъла на живота. Разговарях с него надълго и нашироко и чувах един могъщ глас, който ми отвърщаше с обич и с разбиране. Благодарение на тези разговори добих усещане за същността на живота, за това, че всъщност нищо в него не е материално. Отраснах със знанието, че животът е такъв, какъвто изглежда, само защото ние го възприемаме по този начин.

В онази църква усещах връзка с божественото. Известно време дори възнамерявах да стана монахиня, защото призванието, което чувствах, беше изключително мощна сила в живота ми. Убедена съм, че има причина Бог да е нашепвал тези послания направо на мен, така че никой друг да не чуе. Все едно ме викаха да се прибера у дома. Често разговарях за това с възрастните, които бяха склонни да ме изслушат. Не съм сигурна, че знаеха какво да ми кажат, затова повечето от тях казваха съвсем малко. Просто се усмихваха и кимаха или пък сменяха темата.

Помня толкова много неща от онези ранни детски дни. Животът представляваше предизвикателна загадка и аз се стараех да го разгадая. В училище посещавах задължителните часове по катехизис. Помня, че задавах на свещениците всякакви неудобни въпроси: Къде е Бог? Защо ние сме тук? Аз като Бог ли съм? Отначало хората, на които задавах повечето такива въпроси, просто ги пренебрегваха, но аз въпреки всичко не спирах да питам. Много упорито оспорвам реалността на всичко в целия си живот.

Послание от отвъд

На дванайсет години имах особено духовно преживяване. Семейството ми тъкмо изненадващо се беше преместило от градчето, в което бях израснала. Животът ми, какъвто го познавах, претърпя катаклизъм. Много силно ми липсваха градчето и домът ми. Налагаше се да свикна с новото училище и с новите си приятели. Най-силно обаче ми липсваше катедралата. Помня колко труден бе за мен преходът. Всичко ми се струваше необичайно и несигурно.

Една вечер си легнах много изморена. Помня, че докато се опитвах да заспя, си мислех за родния си град и за старата църква. Събудих се сепнато към един през нощта. Седнах в леглото доста замаяна. Когато погледът ми се проясни, съзрях прозирната фигура на жена, застанала до долния край

на леглото ми. Познах прабаба си. По онова време вече бяха минали пет години от смъртта ѝ. Щом вперих поглед в нея, времето сякаш спря. Присъствието ѝ не ме уплаши. Всъщност ме обзе дълбок покой и изпитах силна обич. Напомняше на чувствата, които изпитвах, докато седях в катедралата и разговарях с Бог.

Жената започна да ми говори, без да мърда устни. Каза, че имала да ми предаде някакво послание, свързано с дядо ми. Той бил болен, но все още никой не знаел. Искала аз да узная какво се случва, понеже двамата с него сме много близки.

Дядо живееше в градчето, което тъкмо бях напуснала. Помежду ни имаше специална връзка и аз много обичах да бъда с него. Дълго се разхождахме следобед. Непрекъснато играехме на карти – толкова пъти ме е побеждавал на руми.

Новината, която ми каза баба, ме порази. Изпълни ме дълбока тъга. Тя се опита да омекоти удара, като ме увери, че дядо няма да страда, а просто ще издъхне вследствие на болестта си. Прабаба ми постоя още малко и после изчезна.

Постоях, опитвайки се да осмисля случилото се. Дълго лежах будна и размишлявах над думите ѝ. Питам се от какво боледува дядо. На следващия ден разказах на мама какво се е случило, а тя отбеляза, че е странно малко момиче като мен да сънува такива неща. Както обикновено, когато и да повдигнех въпроса, не съмнявахме да го обсъдим както трябва.

Дълбоко в сърцето си знаех, че дядо е болен и че преживяното не е било само сън. Помолих да му звънна по-късно вечерта. Поговорихме си и той ми се стори добре. Опитах се да изтласкам преживяното на заден план и за известно време успях.

Няколко месеца по-късно разбрах от какво е болен дядо. Прибрах се от училище един следобед и веднага забелязах сериозното изражение на мама. Каза ми да седна и ми съобщи: „Дядо ти има Алцхаймер.“

Започнах да я разпитвам, защото не знаех какво представлява тази болест. Майка ми, която е медицинска сестра, ми обясни. Не помнеше какво се бе случило няколко месеца по-рано, обаче аз помнех. Преживяното в спалнята отново нахлу в съзнанието ми. Разбрах за какво се е опитвала да ме предупреди прабаба ми – дядо е давал ранни признаци за Алцхаймер през този първоначален период от няколко месеца, но болестта все още не е била установена.

Дядо ми почина няколко години по-късно. Живеехме много далеч, затова не го виждах толкова често, колкото ми се искаше. Обаче знаех, че е починал, много преди да ми се обади майка ми.

Една вечер бях в леглото и се опитвах да заспя. Къщата беше напълно притихнала. Лежах под завивките с лице към стената, когато внезапно усетих нечие присъствие в стаята. То просто увисна във въздуха. Беше осезаемо и трептящо. Обърнах се в леглото. В стаята стоеше дядо – съвсем спокоен и усмихнат. Дълго го гледах. Изглеждаше щастлив и напълно здрав, все едно никога не бе боледувал.

Без да ми продума, той се приближи и седна на леглото до мен. Взе ръката ми в своята. Усетих лек натиск и дълбоко изтръпване в дланта си. На секундата съзрях и почувствах всеки миг, който бяхме преживели заедно. Спомените прелетяха в съзнанието ми като снимки.

За броени минути долових живо всеки прелестен миг, който бях прекарала с дядо. Очите ми се напълниха със сълзи. Докато се случваше всичко това, си спомних красивата му усмивка и обичта в очите му.

Когато отреденото ни за спомени време свърши, той се изправи и каза: „Предай на баба си, че я обичам и че съм добре.“ Кимнах и му обещах да го сторя. Навсякъде край него се стелеше ярка светлина. За миг сиянието се усили и после дядо изчезна. Бях изключително признателна за възможността тази вечер да се сбoguвам с него.

Мина цяла година, преди да успея да предам съобщението от дядо на баба. Беше Денят на благодарността. Цялото семейство беше заето с приготовления за празника. Баба ми беше в града, на две пресечки от нас, в дома на леля. Реших да отида да я видя преди вечеря.

Когато стигнах, от дома на леля се носеше силен шум. Тримата ми братовчеди се гонеха из къщата. Леля готвеше в кухнята, преди да тръгне за нашата къща с всички лакомства. Баба седеше на кухненската маса. Настаних се до нея и я поздравих. След няколко минути всички сякаш изчезнаха и къщата притихна напълно. Не възнамерявах точно този ден да разкажа на баба за срещата си с дядо, но ме завладя познато усещане. Възприех внезапно възцарилата се тишина като възможност да разговарям с нея.

Помня, че бях неспокойна. Не бях сигурна как ще реагира на онова, което имах да ѝ разкрия. Преодолях притеснението си, като си казах, че съм дала дума на дядо. Внимателно обясних на баба какво се бе случило след смъртта му. Предадох ѝ посланието, което беше оставил за нея. В очите ѝ бликнаха сълзи. Хвана ръката ми и сърдечно я стисна. Вгледа се дълбоко в очите ми и ме попита дали имам дарба. Кимнах. По-късно сподели с мен, че съм ѝ направила най-хубавия подарък. Реакцията ѝ ме въодушеви и ми донесе огромно облекчение. Тя ми вярваше.

Малко след това преживяване детските ми усещания, свързани с Бог и с катедралата, отстъпиха място на вълненията на младежката възраст. Пораснах и детските преживявания ми се струваха като ехо, долитащо от много, много далеч. Вече не си задавах толкова много въпроси за живота. Не споделях с никого мнението си. Май вече не виждах нещата, преди да се случат. Светът на акашовите преживявания беше изчезнал от живота ми. Или поне така изглеждаше.

Изцеление, не болка

Многобройните преживявания, които имах като дете, не ме подготвиха за онова, което предстоеше да изпитам към двайсет и петата си година. За да разкажа за преживяното, трябва да се върна няколко месеца назад.

Запознах се със съпруга си случайно, докато гостувах на приятелка. Съпругът ми твърди, че било любов от пръв поглед. Отношенията ни започнаха след няколко мои неуспешни връзки, които ме нараниха емоционално. Преди да се запозная с бъдещия си съпруг, бях преживяла силен стрес и имах много незараснали рани. Въпреки това помежду ни се установи мигновена връзка и аз му се доверих.

Онова, което се запечата в паметта ми, след като го опознах, беше фактът, че сърцата ни си приличат. Възприемахме живота еднакво. Бяхме неразделни. Бяхме щастливи, чувствахме се късметлии, задето се бяхме намерили. В началото разговаряхме часове наред за важните неща и установихме, че имаме сходни възгледи. Помежду ни съществуваше силна връзка. Родителите и на двама ни бяха разведени, но ние вярвахме, че любовта ще ни отведе от миналото към общо, споделено бъдеще.

Накрая решихме да заживеем заедно. Личният ми срив започна малко след това. Най-напред почти не го забелязвах. Налягаха ме меланхолични мисли дори когато ми се случваха хубави неща. Отначало всичко това беше почти неусетно.

Взаимоотношенията ни бяха хубави. Външен наблюдател би казал, че най-сетне нещата се подреждат и за двама ни. Само че мен всяка дреболия ме натъжаваше все повече и повече. Постепенно животът ми се лиши от цвят. Усещах как късче по късче губя сърцето си. За броени месеци тъгата, която отначало бе просто пиукане на екрана на радара, ме налегна изцяло.

Започнах да изживявам с ярки подробности всички предишни неприятни моменти в живота си. Сякаш отново минавах през травмиращите събития. Всеки спомен се отличаваше с наситеност, която

не мога да предам с думи. Станах унила и буквално заседнах в миналото. Толкова хубави неща се случваха в живота ми, а не ми носеха утеха. Нищо не ме правеше щастлива и не ми вдъхваше надежда.

Не след дълго депресията ми се задълбочи неимоверно, всеки миг беше терзание. Каквото и да правех, се чувствах по-зле, не по-добре. Всекидневието ми беше изпълнено единствено с болката от миналото. Изпитвах мъчително безпокойство. Сякаш всяко събитие бе застинал кадър, а съзнанието ми съживяваше тези кадри един по един. Постарах се да се оправя, но усилието беше изтощително.

Накрая няха сили и за най-прости неща. Дни наред оставах в леглото без никакво желание или мотив да се погрижа дори за насъщните си нужди. Никой в семейството ми не бе способен да направи почти нищо, за да ми помогне.

Обръщайки поглед назад, ми домъчнява за съпруга ми, който беше безпомощен по отношение на всичко, което преживявах. Той отчаяно се стараеше да ме разведри. Подаряваше ми цветя с прочувствени картички и разговаряше с мен часове наред. Сигурна съм, че по свой начин се е чувствал не по-малко зле от мен.

Бях не само потисната, но и гневна. Не можех да проумея защо буквално се разпадам, след като всичко се развиваше в положителна насока. Това ми се струваше невероятна ирония на съдбата. Имах човек, който ме обича заради самата мен, а аз въпреки това бях нещастна и не можех да се наслаждавам на обичта му. Един-два пъти дори си помислих, че Бог сигурно ме наказва заради незначителен грях.

Между гневните изблици изпитвах съжаление към самата себе си. Няколко месеца водех непрестанна вътрешна борба. Сякаш ме преследваше свят, населен с отчаяни привидения. Призрачната ми страна се проявяваше всекидневно. Беше наситена и зловеща. Само това виждах.

Сърцето ми боледуваше. Боледувах и ми беше дошло до гуша от начина, по който се чувствах.

Един ден както обикновено лежах в леглото и от време на време ставах и сяхах в креслото в спалнята. Помня как мислено прехвърлях в главата си предишните месеци от живота си, прекарани в мрачно забвение. Усещах се силно наранена. Нямах воля да продължавам да живея така. Бях изтощена. Струваше ми се, че всичко това просто няма край. Бях сама в стаята и заговорих на глас, без да се обръщам конкретно към никого:

– Толкова ми омръзна да изпитвам болка. Защо ми се случва това?

В стаята цареше тишина. Никакъв отговор.

– Толкова съм самотна. Сякаш нищо няма значение. Защо се чувствам така?

Отново никакъв отговор.

– Искам някой да отнеме болката ми. Не издържам повече.

И тогава чух тих и ясен глас. Сякаш от нищото ми хрумна любопитна мисъл:

„Не те боли.“

– Как така не ме боли! – възразих гневно на гласа, който бях чула.

„Не те боли.“

Поседях мълчаливо известно време. После отново чух гласа, съвсем ясно. Все едно до мен седеше друг човек. Макар да идеше незнайно откъде, гласът не ме уплаши.

„Не те боли, лекуваш се.“

Много внимателно се замислих над чутото. До този момент изобщо не ми беше хрумвала мисълта за изцеление. Как ли щеше да ми се отрази? Запитах се какво ли ще е да се лекувам, а не да ме боли. Ами ако гласът имаше право?

– Ако се лекувам, просто не успявам сама – продумах отново. В този миг вдигнах ръце към тавана, сякаш приканвах някой да ми се притече на

помощ. За пръв път от дълго време се разтварях. Нямах никаква представа, че един-единствен жест може да предизвика невероятните събития, които последваха.

След това ме сполетя най-наситеното ми акашово преживяване – всичко, случило се в детството ми, бледнееше в сравнение с него. Усетих го като осезаем електрически заряд, който се изстреля от въздуха край мен. Онова, което ме сполетя за милисекунди, бе несравнимо със случилото се преди – бях изтръпнала от глава до пети. Това бе върховно духовно изживяване, връхлетяло ме като мощна светкавица.

Усетих как стаята около мен се изпълва. Испитах силна обич, чиста и безусловна. Усетих липсата на двойственост, съвършената цялост. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. Тутакси ме обля ярка светлина. Стаичката се напълни с ангелски създания. Бяха дванайсет и всяко бе от светлина с различен цвят. Образуваха кръг край мен. Направо не можех да повярвам на очите си.

Докато наблюдавах как образът се разгръща в стаята ми, осъзнах, че нито за миг не съм била сама във всичките си преживявания. Тези красиви същества винаги ме бяха съпътствали. Опитваха се да ми помогнат, ала емоциите не ми бяха позволили да усетя присъствието им.

Внезапно всичко ми се изясни. Проумях разликата между болката и изцелението. Знаех какво означава да ме боли, затова се постарях да си представя какво ще е да се лекувам. Докато възприемах всичко като изцеление, усещането ми за болка с лекота се превърна в обнадежден размисъл. Спокойствие изпълни тялото ми. Отпуснах се за пръв път от месеци. Лечението беше осъществимо. Представих си го като процес, в който участвам и самата аз. Видях, че вместо безкрайните терзания може да настъпи край на всичките ми емоционални страдания. И в този момент секна цялата борба, която водех със себе си. Вече нямаше защо да се боря, вътрешният ми конфликт беше намерил разрешение.

Този ден беше пробуждане. Сякаш вътре в мен оживяха неща, които до този момент просто бяха дремали. Възвърнах си с пълна сила всички дарби, които притежавах като дете. Виждах толкова много неща. Сетивата ми се съживиха и се изостриха. Усещах енергия навсякъде край себе си. Каквото и да правех, ангелските създания ме съпровождаха. Вече не се чувствах сама. Можех дълго да общувам с тях. Сякаш някакво було между световите се беше разтворило и аз виждах право през него.

В този момент научих за живота повече, отколкото през всичките предишни двайсет и пет години. Само едничка дума бе достатъчна да ме освободи от затвора, в който сама се бях тикнала. Научих се да се лекувам и да се отърсвам от миналото. През този ден ме завладя ново схващане и ме освободи. Осъзнах, че начинът, по който съм възприемала положението, ме е държал в безнадежден капан – ето това беше ключът към всичко. Моето продължило с месеци мъчение се дължеше на начина, по който възприемах случващото се.

Отново у дома

След това ден целият ми свят драстично се промени. Отново бях способна да се наслаждавам на живота. Почти веднага възобнових всекидневните си занимания. Получила бях огромен дар и исках да го споделя с другите. Разказах на всички, на които можах, какво се е случило. Някои ми повярваха, други – не. Но това вече не ме интересуваше. Преживяното ми напомняше за едно време в катедралата. Най-сетне се бях върнала към утехата от детството си. Най-сетне се бях завърнала у дома.

Случилото се промени живота ми в безброй отношения. Вече виждам пъстрия гоблен на човешкото съществуване в пълната му прелест. Отново вярвам в силата на божественото. Способна съм да отправям към себе си предизвикателството да стана нещо повече от онова, което бях преди.

Малко след това реших да използвам дарбата си, за да помагам на хората, точно както самата аз бях получила помощ през онзи ден. Искам другите да видят онова, което съм видяла аз, и да им помогна да преодолеят предизвикателствата, пред които са изправени.

Животът нерядко е пътешествие, пълно с неочаквани неща. Понякога е трудно човек да се справи с него, ако се чувства неуверен. Но в моето сърце вече няма никаква неувереност. Всеки ден съм способна да посрещам житейските предизвикателства с повече смелост, защото знам, че никога не съм сама.

Тези акашкови преживявания завинаги оставиха своя отпечатък върху мен. Докоснах се до божественото и божественото се докосна до мен. В живота има много повече неща, отколкото са видими за очите, всяка отделна ситуация е по-многогранна. Утеха ми носи най-вече знанието, че където и да се намирам, винаги мога да се завърна у дома.

Ервин Ласло
ПРЕЖИВЯВАНИЯ НА АКАША

американска

Лилия Анастасова
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
е-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД